

ΕΤΟΣ Δ'.

Ἀθῆναι, τῆ 15 Ἰουλίου 1901.

ΑΡΙΘ. 14.

ΙΔΕΑΙ ΣΩΣΤΙΚΑΙ

ΤΟΥ κ. Κ. Ν. ΜΑΝΙΑΚΗ

Πολλοὶ τῶν συμπολιτῶν μας ἐξέφερον διαφοροτρόπως σκέψεις καὶ προέτειναν μέτρα περὶ τοῦ πῶς δύναται ν' αὐξηθῇ ὁ Ἐθνικὸς τῆς Ἑλλάδος πλοῦτος.

Μεταξὺ τῶν ἔργων τούτων ἀνεφάνη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος ἔτους ἐν τῷ πολιτικῷ τῆς Ἑλλάδος ὀρίζοντι ὡς εἰς διατίτων ἀστῆρ ἢ νέα μελέτη τοῦ κ. Κωνσταντίνου Ν. Μανιάκη, ἀντεισαγγελέως παρὰ τῷ Ἀρειῷ Πάγῳ, ἧς ἡ λάμψις μετεδόθη εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν διὰ τῆς Ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας· ἀλλὰ τὸ περιβάλλον ἡμᾶς σκότος εἶνε τόσο πικρὸν, ὥστε δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ φωτισθῇ ἀμέσως ἡ ἐθνικὴ συνείδησις ἀπὸ τούτων ἰδεῶν, αἵτινες, ὡς ἐκ τῆς σπουδαιότητος των καὶ τῆς πρωτοτυπίας των, δέον, συστηματικῶς ὑπὸ τῶν πολιτευομένων υἰοθετούμεναι, ν' ἀναπτυχθῶσι καὶ ὑποστηρηθῶσιν.

Ὁ βαθυγνώμων αὗτος ἀνώτατος δικαστικὸς λειτουργὸς ἐρειδόμενος ἐπὶ τῆς μακρᾶς πείρας του ἐκθέτει ἐν τῇ συγγραφῇ αὐτοῦ μεταξὺ ἄλλων βαρυσημάτων γνωμῶν καὶ σύστημα περὶ στρατιωτικῆς ἅμα καὶ γεωργικῆς ἀνασυντάξεως τῆς χώρας καὶ ἐξοχῆν σωτήριον.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν κατ' ἔτος κληρούχων ἀνέρχεται, λέγει ὁ συγγραφεὺς, εἰς 18,000 τὰ 3)4 τούτων ἀνήκουσιν εἰς τὴν τάξιν τῶν γεωργῶν καὶ κτηνοτρόφων, τοῦ δὲ λοιποῦ 1)4 τινὲς εἰσὶ βιομήχανοι καὶ παντὸς εἶδους ἐπαγγελματίαι, ἄλλοι δ' ἄνευ ἐπαγγέλματος, ὧν οἱ γνωρίζοντες γράμματα ἀνήκουσιν εἰς τὴν τάξιν τῶν θεσιθῶν.

Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι πιθανὸν σήμερον νὰ ἐκγυμνάζωνται καλῶς κατὰ τὸ διάστημα τῆς θητείας των, δυνατόν δὲ νὰ κατασταθῶσιν καὶ ἄριστοι στρατιῶται, ἐπανερχόμενοι ὅμως εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, ἐφ' ἧς ἀθροῖα εἰσορῶσιν αἱ ἀνάγκαι καὶ περιπέτεια τοῦ βίου, αἰσθάνονται ἀπερίγραπτον ἀπογοήτευσιν, διότι οὔτε ὡς βιομήχανοι, οὔτε ὡς κτηνοτρόφοι, οὔτε ὡς γεωργοὶ δύναται νὰ διακριθῶσι πρὸς βελτίωσιν τῆς τύχης των. Οὕτως πολυἀριθμοὶ πολῖται, λαμβάνοντες τὰς ἀφῆσεις των καὶ ἐπανερχόμενοι εἰς τοὺς κόλπους τῶν οἰκογενειῶν των, καταλαμβάνονται πάραυτα ὑπὸ τῆς πενίας, ἣν δημιουργεῖ ἡ ἐλεεινὴ αὐτῶν ἀμάθεια, ἀνίκανοι δὲ νὰ θεραπεύσωσι τὴν τοιαύτην κατάστασιν των πρόβαίνουσι εἰς ἀπονενομημένα κινήματα, μεταναστεύοντες ἢ ἐγκληματοῦντες πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου, ὃν δι' ἔλλειψιν ἐργασίας δὲν δύναται νὰ πορισθῶσιν ἐντίμως.

Εἰς πολλὰ κράτη τῆς Ἑσπερίας ὁ πληθυσμὸς εἶνε δυσανάλογος πρὸς τὴν ἕκασιν αὐτῶν καὶ ἡ ζήτησις ἐργασίας ὑπερβαίνει τὴν προσφορὰν τοιαύτης. Ἄλλ' ἡ θεραπεία τοῦ σημαντικοῦ τούτου γεγονότος ἐπετεύχθη ἐκεῖ διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Κράτους τοιαύτης ἐπαιδεύσεως τῶν πολιτῶν, ὥστε ἕκαστος τούτων νὰ καθίσταται ἱκανὸς νὰ ἐπιζητῇ τὴν ἐλλείπουσαν ἐν τῇ χώρᾳ του ἐργασίαν ἀλλαχοῦ ἐπιτυχῶς. Καὶ εἶνε ὄντως ἡ ἐργασία αὐτῶν ἐπιζητήτος εἰς τὰς Ἠνωμένας πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς,

ὅπου ἀποβαίνει ἀναγκαία, ἀμοιβομένη γενναίως. Ἄπασαι δὲ αἱ δαπάναι, ἅς ἕκαστος κράτος καταβάλλει διὰ τὴν τοιαύτην τῶν πολιτῶν ἐκπαίδευσιν, ὅσον μεγάλαι καὶ ἂν ὑποτεθῶσιν, ἱκανοποιοῦνται ἐμμέσως καὶ λίαν εὐχερῶς, διότι οἱ μετανάσται ἕκαστου τῶν ἐθνῶν τούτων εὐδοκίμοῦσιν, ὡς εἰδικοί, ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἐν ταῖς ξέναις χώραις, καθιστάμενοι εὐποροὶ, ἢ δὲ εὐπορία αὐτῶν γίνεται ἀφορμὴ πρὸς σημαντικὴν ἐπαύξησιν τῶν ἀδήλων πόρων τῆς χώρας των.

Ἄλλ' οἱ ἡμέτεροι μετανάσται, ἄμοιροι, ὡς ἐλέχθη, πάσης ὠφελίμου γνώσεως, δὲν δύναται φυσικῶς νὰ διαγωνισθῶσι πρὸς τοὺς ἄλλοδαποὺς ὁμοτύχους των, οἵτινες ὡς ἐκ τῆς ἀναπτύξεως των προτιμῶνται. Οὕτω δὲ αἱ ἠνωμένοι πολιτείας, ὁ χρυσορροῶς οὗτος πακτωλὸς διὰ τοὺς ἐξ ἄλλων ἐθνῶν μετανάσται, καθίστανται διὰ τοὺς Ἑλληνας ὁ τάφος αὐτῶν πρὸς ὄνειδος καὶ αἰσχος τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους.

Ἡ ὀδηγηρὰ αὕτη κατάστασις θὰ παύσῃ κατὰ τὸν συγγραφεῖα ἅμα τὸ Κράτος ἐννοήσῃ πόσον πολύτιμος εἶνε ἡ ἐργασία 18000 κληρούχων κατ' ἔτος, ἧτις νῦν ματαίως χάνεται. Οἱ κληρωτοὶ οὗτοι δέον νὰ διαίρωνται εἰς τρεῖς ταξιαρχίας, ὧν ἡ μὲν πρώτη θὰ ἀποτελῇ οἶονεὶ γεωργικὸν σταθμὸν, ἡ δευτέρα κτηνοτροφικὸν καὶ ἡ τρίτη διαφόρους βιομηχανικοὺς τοιοῦτους, συγκροτουμένη ἐκ τῶν μὴ ἀνηκόντων εἰς τὴν γεωργικὴν ἢ κτηνοτροφικὴν τάξιν, αἵτινες θ' ἀπαρτίζωσι τοὺς ἰδιωνύμους σταθμούς. Ἡ θητεία λυσιτελεῖς εἶνε ὑπὸ τοιοῦτον σύστημα νὰ εἶνε τριετής. Οὕτω δὲ κατὰ τὸ τρίτον ἔτος θὰ ἐκπαιδεύωνται 54000 ἄνδρες εἰς παραγωγικὰ ἔργα, μορφούμενοι ὑπὸ δεδοκίμασμένων γεωπόνων, κτηνοτρόφων καὶ βιομηχάνων, μετακαλουμένων ἐξ Ἀμερικῆς καὶ τῶν κρατῶν τῆς Ἑσπερίας, ἐν ᾧ συγχρόνως θὰ ὑποβάλλωνται καταλλήλως εἰς τελείαν στρατιωτικὴν ἀσκήσιν.

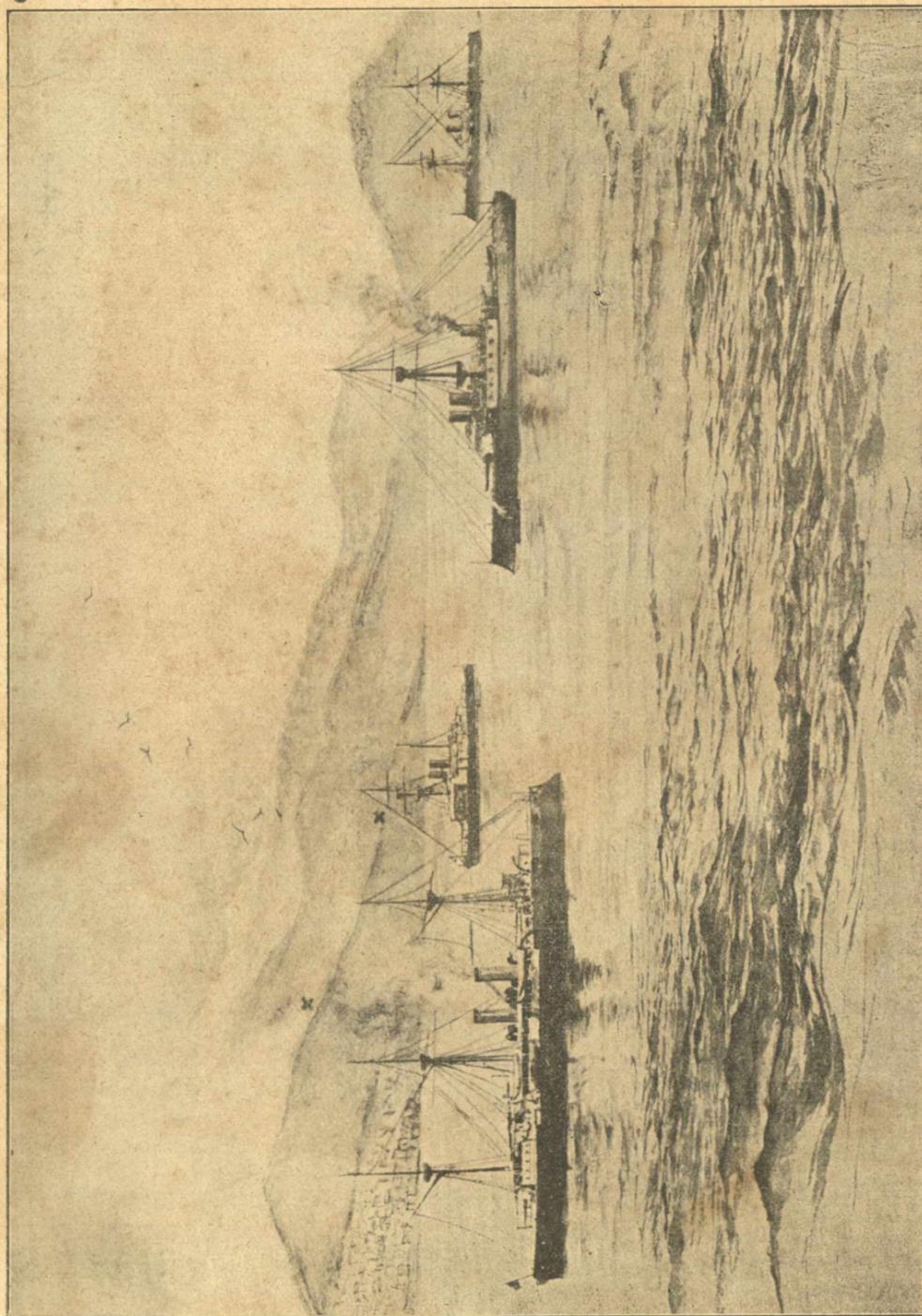
Μετὰ τοιαύτην στρατιωτικὴν ἅμα καὶ βιοποριστικὴν ἐκπαίδευσιν, καθ' ἣν πάντες ὁμοῦ διδασκόμενοι, ὑπὸ τῆς αὐτῆς λυχνίας θὰ εἶνε πεφωτισμένοι, θέλουσιν ἐπιληφθῆ πάραυτα ἐργασιῶν ἐπωφελῶν, μεταδίδοντες καὶ τοῖς συγχωρίοις των τὰς στεριαιώδεις ἐκείνας γνώσεις, αἵτινες εἶνε ἀπαραίτητοι πρὸς ἐκμετάλλευσιν τῶν θησαυρῶν τῆς φύσεως, ἧτις τόσο δαφιλῆς παρίσταται ἐν Ἑλλάδι. Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου τὸ ἔδαφος τῆς Ἑλλάδος θὰ λάβῃ ὅλως ἄλλοιαν ἔποψιν καὶ θὰ κοσμηθῆ συγχρόνως ὑπὸ πολλῶν βιομηχανικῶν ἐργοστασίων, οὕτως ὥστε ὁ ἐπισκεπτόμενος τοῦ λοιποῦ τὴν ἡμέτεραν Πατρίδα νὰ μὴ βλέπῃ τόπον στεῖρον, ἀλλὰ τόπον ἀπολαύοντα πάντων τῶν ἀγαθῶν, δίδοντα τὴν εἰκόνα μειδίωσης παρθένου.

Ἡ ἐφαρμογὴ τοιοῦτου προσαρμοζόντος εἰς τὰς δεινάς, ἅς διατρέχομεν περιστάσεις συστήματος δὲν ἀπαιτεῖ, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ συγγραφεῖως, δαπάνας ὑπερτέρας τῶν δυνάμεων τοῦ Κράτους, διότι ἀντὶ πολλῶν μετρίων, κατ' ἀνάγκην, καθηγητῶν καὶ διδασκάλων, οἵτινες ἀπαραιτήτως θὰ χρησιμοποιηθῶσι διὰ τὴν ἰδρυσιν πολλῶν ἀτελῶν, ἐπίσης κατ' ἀνάγκην, γεωργικῶν καὶ κτηνοτροφικῶν σταθμῶν πανταχοῦ τοῦ Κράτους, θὰ εἶνε εὐκόλον δι' ὀλίγων μόνον τοιοῦτων, ἀλλὰ τῶν

τυχημένους. "Ω, νά ή θάλασσα ζωή με τάπειρά της τά κυματα πώς ξεσπάζει, πώς χορεύει, πώς με τόν ίδιο πάντα τρόπο γυρεύει νά τινάξη τόν ζυγό και νάβγη απ' τή σκλαβιά της 'Αλλοίμονο! μά εγώ τί νά γυρεύω μέσα σ' αὐτή τήν τρέλλα τῆς χαρᾶς, μέσ' στό μεθύσι τοῦτο τῆς ζωῆς; Εἶμαι ξένος κ' ἀπόξενος στοῦ κόσμου τό ξεφάντωμα. Τό ἔρημο τ' ἀηδόνι τά μεσάνυχτα με τραβάει μέσ' στή σιγαλιὰ μονόγα ν' ἀκούσω τό ἀργό κ' ὀλόγλυκο ξελαρύγγισμά του ἀπάνω στό τραγοῦδι του. Τό ἔρημο τ' ἀηδόνι κ' ἐκεῖνο γιά τό ταῖρι του τραγοῦδαί κ' ἐκεῖνο σάν και μένα λησμονημένο θά θυμᾶ-

ται ταῖρι' καινούριο ταῖρι ἀποζητάει. Και ξέχωρα ἀπό όλα τάλλα τά πουλιά ζωμπλιάζει τῆς χαρᾶς και δείχνει τῆς χάρες ποῦχει ή δική του ἀγάπη. "Ω, νά πιστέψης πῶς τό ἴδιο, ἀγάπη μου, ζῆτῶ κ' ἐγώ νά κάνω κ' ὄλο γιά σένα τραγοῦδῶ κ' ὄλο γιά σένα γράφω. Και ποιός ξέρει; "Ὅπως τ' ἀηδόνι με τραβάει με τό τραγοῦδι του, κ' ἐγώ κανέναν ἄλλον μπορεῖ νά εὐχαριστήσω' μά ὅπως τ' ἀηδόνι τό ταῖρι του στό νοῦ του ἔχει σάν γλυκοτραγοῦδαί κ' ὄχι τόν ἄλλον κόσμο ἔτσι κ' ἐγώ ἐσένα πάντα σκέπτομα και σέ σένα γυρεύω πλιο πολύ ν' ἀρέσω.

DE RIVALS

Εὐρωπαϊκός στόλος ἐν Κρήτῃ.

ΠΕΡΙ ΤΡΑΓΩΙΔΙΑΣ

Ἡμεῖς ἀγόμεθα εἰς τὴν θεωρίαν, ὅτι οἱ φιλόσοφοι πρέπει νά μένωσιν ἔξω τοῦ θεάτρου, διότι δὲν εἶναι ἀγαθοὶ οὔτε ὡς δρώντα πρόσωπα, οὔτε ὡς θεαταί. Καὶ τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος καὶ οἱ θεαταί δὲν πρέπει νά ἦνε φιλόσοφοι, ἀλλ' ἄνθρωποι τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς κακίας τῆς ἐαυτῶν φύσεως ἔχοντες. Οὕτως ἡ Σοφοκλείου Ἀντιγόνη δὲν διστόζει μὲν νά καταφρονήσῃ τοῦ θανάτου χάριν τοῦ φυσικοῦ δικαίου, ἀλλὰ πορευομένη εἰς τὸν θάνατον θρηνεῖ, ὅτι θνήσκει ἀγαθὸς καὶ ἀνυμνῆναιος. Οὕτως ἡ Ἥρωϊς εἶναι μὲν γενναία πρὸς τὸν θάνατον, ἀλλὰ δὲν ἐξέρχεται τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως οὐδὲ παραγνωρίζει τὰ πάθη αὐτῆς. Τοὺς φυσικοὺς νόμους δύναται νά ὑπερβῇ ὁ στωϊκὸς φιλόσοφος, ἀλλ' οὗτος δὲν εἶναι δραματικὸν πρόσωπον. Σεβόμεθα τὰς ὑψηλὰς τῆς στωϊκῆς φιλοσοφίας ἀρχάς, ἀλλ' ἂν αἱ κοινωναὶ συνίσταντο ἐκ στωϊκῶν φιλοσόφων, διὰ τὸ ἀπαθὲς δὲν ἠθελεν εἶναι πρόοδος, ἀλλὰ κατὰπτωσις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Παραπλησία παραγνώρισις τοῦ σκοποῦ τοῦ θεάτρου εἶναι, ἂν οἱ θεαταί ὑποθεθῶσιν οὐχὶ κοινοὶ ἄνθρωποι, ἀλλ' ἰδεολόγοι φιλόσοφοι, ὡς τοῦτο συμβαίνει ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ τοῦ Cöthe. Καθ' ἡμᾶς ὡς ἡ ῥητορικὴ εἶναι προωρισμένη, ὅπως διδάσκη οὐχὶ φιλοσόφους, ἀλλὰ λαούς, οὕτω καὶ ἡ δραματικὴ τέχνη. Ἐν τῷ βασιλείῳ τῶν ἰδεῶν, ἐν ᾧ φωτοβόλος διφρηλατεῖ ὁ τῆς λογικῆς ἥλιος, οἱ φιλόσοφοι ἐναργῶς καθορῶσι τὰς εὐρείας τῶν ἀνθρωπίνων καθηκόντων λεωφόρους, ἐν τῷ πραγματικῷ ὁμῶς κόσμῳ οἱ λαοὶ στεροῦνται τοῦ ἀπλέτου ἐκείνου φωτός. Οὗτοι δὲν ἀντιλαμβάνονται εὐχερῶς τῶν ἰδεῶν καὶ διδάσκονται μόνον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ὠτῶν. Κατὰ ταῦτα ὁ ἰδεολόγος τῆς Γερμανίας δραματούργος ἀφελὼν ἐκ τῆς τραγωδίας αὐτοῦ τὸν πραγματικὸν κόσμον ἀφελεῖ αὐτὴν τὴν βάσιν, ἐφ' οὗ τὸ θεᾶτρον ἐρείδεται. Οἱ Ἕλληνες ἰδεολόγοι δὲν προέβαινον μέχρι τῆς Γερμανικῆς ἰδεολογίας καὶ δὴ καὶ αὐτὸς ὁ Πλάτων, ὅστις εἶναι ὁ μέγιστος τῶν ἰδεῶν, διδάσκαλος, δὲν παρεγνώρισεν ὅλως τὸν ὑλικὸν κόσμον. Οὕτως ἡ ὑγιὴς τῶν Ἑλλήνων διάνοια μὴ προβάσα μέχρι τοῦ τερατώδους τῶν ὑπερβολῶν ἐκτίσαστο τὸ ἀφθιτον τῆς σωφροσύνης κλέος.

Γεώρ. Μιστριώτης

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου.

Η ΣΟΥΛΤΑΝΑ ΑΜΑΛΑΪΔΕ

Ἄναγνώστα, ἡ ἐρωμένη σου σέ ἀπατᾷ. Θὰ διαμαρτυρηθῆς, θὰ εἴπῃς ὅτι εἶμαι αὐθάδης! Διατί νά με ἀπατᾷ; Δὲν εἶμαι νέος, ὠραῖος, κομψός, εὐφυής, πλούσιος; Δὲν ἀκούει βαδίζουσα παρὰ τὸ πλευρόν μου φθονερούς ψιθυρισμοὺς ἐκ μέρους τῶν ἄλλων γυναικῶν; Χθὲς τὸ ἐσπέρας ἀκόμη, ὅταν τῆς ἐξέφραζον τὸ

πρὸς αὐτὴν πάθος καὶ αἰσθημά μου, δὲν ὠρρίζετο γορυκλῆς ὑποσχομένη μοι αἰωνίαν πίστιν καὶ ἔρωτα;

Δὲν εἶνε ἀνάγκη, ἀναγνώστα, νά μοῦ εἴπῃς ὅλα αὐτά, διότι οὐδέποτε ἐσκέφθην νά παραγνωρίσω τὰ προτερήματά σου. Εἶσαι Ἡρακλῆς, Ἀλκιβιάδης, Γοργίας, καὶ περισσότερον ἀκόμη...

Ἐν τούτοις ἡ ἐρωμένη σου σέ ἀπατᾷ.

Σὲ λατρεύει, διότι εἶσαι ἄξιος λατρείας καὶ συμφωνῶ καθ' ὅλοκληρίαν ὅτι εἶνε ἐκ φύσεως τόσον ἐνάρετος ὅσον ἐρωτόληπτος καὶ ὅτι ὑφίσταται φοβερὰν βίασιν ἀπὸ τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεώς της, ὅταν καταφιλή με τοὺς περιπαθεστεροὺς ψιθύρους χεῖλη, τὰ ὅποια δὲν εἶνε τὰ ἰδικά σου. Ὑφίσταται τὰ πάνδεινα, διότι εἶνε ἐπιόρκος, διότι λέγει εἰς ἄλλον ὅ,τι λέγει κατ' εἰς σέ, ἐν τούτοις σέ ἀπατᾷ...

Μὴ τὸ πάθος ὁμῶς, ἀναγνώστα, τόσον κατάκαρδα, διότι ἀτύχημα παρόμοιον δὲν εἶνε τόσον μέγα δι' ἑκάστον, ὅταν εἶνε δι' ὄλους κοινόν. Ὅπως ἀπατᾷ σέ ἡ ἐρωμένη σου, οὕτω καὶ οἱ ἄλλοι ἀπατῶνται ἀπὸ τὰς ἰδικὰς των, διότι ὅλαι αἱ γυναῖκες εἶνε ἄπιστοι.

Ἄλλὰ διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτὴν πταίει ἡ σουλτάνα Ἀμαλαΐδε, ἡ ὅποια ἔνα πρῶτ' πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἔκαμνε περίπατον εἰς τὸν κῆπον τοῦ μάγου Ζεσκαδούρ.

Ἡ Ἀμαλαΐδε ἀναπνέουσα τὴν δροσερὰν αὐραν εἶπεν εἰς τὸν μάγον:

—Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἕως τώρα ἐφάνην ἀχάριστος πρὸς σέ. Ἐκτός τοῦ ὅτι μεταμορφώσεαι χάρις εἰς τὴν μαγικὴν σου τέχνην εἰς τὸν ὠραιότερον ἄνδρα τοῦ κόσμου, μοῦ προσφέρεις καὶ πολύτιμα δῶρα, τὰ ὅποια καμμία ἕως τώρα οὔτε ἀπέκτησεν οὔτε θὰ ἀποκτήσῃ. Εἰς σέ χρεωστῶ τὸν μαργαρίτην, ὅστις κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου μεταβάλλεται ἄλλοτε μὲν εἰς ἀστέρα στολίζοντα με τὴν λάμπην του τὴν ὠραίαν μου κόμην, ἄλλοτε δὲ εἰς χρυσοποικίλον κάθισμα φερόμενον ὑπὸ ἀγγέλων πρὸς τοὺς οὐρανοὺς. Δι' ἐμὲ ἐδημιούργησες ἀόρατον ἀηδόνα ἡ ὅποια με τὰ μελωδικώτερα κελαδῆματα κελαιδεῖ διὰ τὸ ὠχρὸν ῥόδον, τὸ ὅποῖον ἀνθίζει ὑπὸ τὸ πάτημα τοῦ ἀριστεροῦ ποδός. Καὶ ὅταν μίαν ἡμέραν διέβαινα ἀπὸ ἀγρούς μαργαριτῶν ἐξέφρασα τὴν ἐπιθυμίαν νά ἴδω ἄλλο χρῶμα βαρυνθεῖσα πλέον τὸ λευκόν, εἶχες τὴν καλοσύνην νά παρουσιάσῃς ἀμέσως πλῆθος ἀμέτρητον θεραπεόντων καὶ θεραπανίδων ἐνδεδυμένων ἐνδύματα κοκκινωπά, ὥστε ἡ γῆ πέριξ μου ἐφάνετο σάν νά ἦτο γεμάτη ἀπὸ παπαρῶνες. Παρόμοια φιλοφροσύναι δύνανται νά μαλάξουν καὶ τὴν σκληροτέραν καρδίαν, καὶ σέ βεβαιῶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἡ καρδία μου θὰ σοῦ ἀνήκη ἐξ ὀλοκλήρου. Μόνον σέ παρακαλῶ μαζί με τὰς τόσας χάριτας νά μοῦ κάμῃς ἀκόμη μίαν ἐκπληρῶν τὴν ἐπιθυμίαν, ἡ ὅποια με κατέλαθεν.

—Καὶ διὰ τί δὲν θὰ ἦμουν ἱκανός, ὠραία μου, Ἀμαλαΐδε, ὅταν πρόκηται νά ἀπολαύσω τὴν γλυκύτητα ἡ ὅποια ρεῖ ἀπὸ τὰ χεῖλη σου, καθὼς τὸ μέλι ἀπὸ διαρραγεῖσαν κυψέλην; Εἰπέ μοι τὴν ἐπιθυμίαν σου, καὶ οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶνε θὰ τὴν ἐκτελέσω προθύμως.

—Δὲν ἀρνοῦμαι, ἀπεκρίθη ἡ Ἀμαλαΐδε, ὅτι τὰ ἄνθη τοῦ κήπου αὐτοῦ εἶνε ὠραία με εὐωδίαν ἐκτακτον, ἀλλ' εἶνε ἴασμοι, λείρια, ἰάκινθοι, καὶ ἄνθη τοιαῦτα ἀνθίζου εἰς ὄλους τοὺς κήπους καὶ ἡ κάθε μία δύναται νά κόψῃ ἀπὸ αὐτά. Ἦθελα λοιπὸν ἄνθη, τὰ ὅποια οὐδεμία ἄλλη χεῖρ ἐκτός τῆς ἰδικῆς μου νά δύναται νά τὰ ἀποσπάσῃ.

ἀπὸ τὸ στέλεχος τῶν, καὶ τὰ ὅποια ὄταν ἀπαξ κοπῶσι, νὰ μὴ ἀνθίζουν πλέον ποτέ.

— Ἡ ἐπιθυμία σου θὰ ἐκτελεσθῇ. Ἀκολουθήσον με μέχρι τοῦ βάρου ἐκείνου, ὅπου ὑπάρχουν τρία θαυμάσια ἄνθη, ἀπὸ τὰ ὅποια δύνασαι νὰ κόψῃς, τὸ ἐν τῆς ἐκλογῆς σου, τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἀνθίσῃ πλέον ποτέ.

Ὅταν ἡ Ἀμαλαϊδὲ ἔφθασεν πλησίον τῶν ἀνθέων ἔμεινεν ἐκστατική.

Τὸ πρῶτον ἄνθος μὲ φύλλα ὅμοια μὲ σμάραγδον, ἠνοίγετο εὐρὺ καὶ ὑπερήφανον.

— ὦ! πῶς ὀνομάζεται τὸ ἄνθος αὐτό; ἠρώτησεν ἔκθαμβος ἡ Ἀμαλαϊδὲ.

Ὁ μάγος ἀπεκρίθη:

— Καλλονή.

Τὸ δεύτερον ἄνθος πάλιν καὶ κινούμενον, ὡσεὶ ἐμαίνετο καταιγίς, εἶχε τὴν ἐρυθρότητα καὶ θερμότητα τοῦ ἡλίου.

— ὦ! πῶς ὀνομάζεται τὸ ἄνθος αὐτό; ἠρώτησεν ἐκστατική ἡ Ἀμαλαϊδὲ.

— Ἐρως.

Τὸ τρίτον ἄνθος ἦτο λευκόν, ὡς παρθένος ἐνδεδυμένη λευκά. Ὁμοιάζε μὲ κρίνον καμωμένον ἀπὸ ἀγνότητα καὶ ἀρετήν.

— ὦ! πῶς ὀνομάζεται τὸ ἄνθος αὐτό; ἠρώτησε πάλιν ἡ Ἀμαλαϊδὲ.

Ὁ μάγος ἀπεκρίθη.

— Πίστις.

Ἡ σουλτάνα Ἀμαλαϊδὲ παρατηροῦσα τὰ ἄνθη ἔγεινε σκεπτική.

— Λοιπὸν δύναμαι νὰ ἐκλέξω τὸ ἐν ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ ἄνθη; ἠρώτησεν.

— Ναί, ὡραία μου ἀπεκρίθη ὁ μάγος.

— Καὶ ἂν κόψω τὸ πρῶτον ἄνθος, τί θὰ συμβῇ;

— Δὲν θὰ ἀνθίσῃ πλέον καὶ ἡ καλλονὴ θὰ ἐκλίπῃ ἀπὸ τὸν κόσμον.

— Πῶς! καὶ ἐγὼ δὲν θὰ εἶμαι ὡραία;

— Βεβαίως, ἀλλ' ἐγὼ θὰ ἐξακολουθῶ νὰ σ' ἀγαπῶ.

— Δὲν θὰ τὸ ἐγγίσω τότε ποτέ.

Καὶ ἡ Ἀμαλαϊδὲ ἐπλησίασε πρὸς τὸ δεύτερον ἄνθος.

— Καὶ ἂν κόψω αὐτό, τί θὰ συμβῇ; ἠρώτησεν.

— Δὲν θὰ ἀνθίσῃ πλέον, εἶπεν ὁ μάγος, καὶ ὁ ἔρως θὰ ἐκλίπῃ ἀπὸ τὸν κόσμον.

— Εἰς τί τότε θὰ χρησιμεύῃ ἡ καλλονὴ, ὅταν δὲν σαγηνεύῃ ὀφθαλμούς; Ἄ! οὔτε αὐτὸ δὲν θὰ τὸ κόψω ποτέ.

Καὶ ἐσταμάτησεν εἰς τὸ τρίτον ἄνθος.

— Καὶ ἂν κόψω τὸ κρίνον αὐτό, τί θὰ συμβῇ; ἠρώτησεν σύννοος ἡ Ἀμαλαϊδὲ.

— Δὲν θὰ ἀνθίσῃ πλέον καὶ ἡ πίστις θὰ ἐκλίπῃ διὰ παντὸς ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν. Καμμία πλέον ἀπὸ τὰς γυναῖκας δὲν θὰ εἶνε οὔτε πιστὴ ἐρωμένη οὔτε πιστὴ σύζυγος. Σὺ ἡ ἰδία θὰ φανῆς ἄπιστος καὶ ἐπίορκος, ἀλλὰ θὰ ἐξακολουθῆς νὰ εἶσαι ὡραία καὶ ἀξιολάτρευτος.

Μετὰ σκέψιν προσέθηκεν ἡ Ἀμαλαϊδὲ μειδιῶσα:

— Ἐ λοιπὸν! μεταξύ δύο κακῶν πρέπει νὰ προτιμῶ τις τὸ μικρότερον, καὶ ἀπεφάσισα νὰ κόψω τὸ ἄνθος αὐτό.

Καὶ ἔκοψε τὸ λευκὸν κρίνον τὸ καμωμένον ἀπὸ ἀγνότητα καὶ ἀρετήν.

Ὁ μάγος κατ' ἀρχάς, ἐπεδοκίμασε τὴν ἐκλογὴν διότι ἡ σουλτάνα Ἀμαλαϊδὲ τὴν ἰδίαν νύκτα ἐξηπάτη, τὸν σουλτάνον, ἀλλὰ κατόπιν ἐφάνη ὀλιγώτερον εὐχαριστημένος, ὅταν μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἡ Ἀμαλαϊδὲ ἐγκατέλιπε τὰ παλάτια, τοὺς κήπους καὶ τὸν μάγον αὐτόν, πρὸς τὸν ὅποιον ἐχρεώσεται τόσα, διὰ νὰ ἀκολουθήσῃ νεαρὸν ἐπαίτην ῥακένδυτον ἀλλὰ θελκτικόν, ὅστις διαβαίνων ὑπὸ τὰ παράθυρά της τῆς ἔστειλεν ἀπὸ τὰ ροδοκόκκινα χεῖλη, τοῦ ἑνα φίλημα τρυφερό.

[Κατὰ τὸ γαλλικόν]

Κ. Γιαννακάκης

Δικηγόρος

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΓΝΗΤΕΣ

ΝΕΟΙ ΘΡΗΝΟΙ

— Τί στενάξεις κυπαρίσσι

Μὲ δαρμὸ καὶ ταραχὴ; ...

— Ἦλθε πάλι στὸ κορμὶ μου

Μιὰ ἀνεμόδαρτη ψυχὴ! ...

Κι' ἀπὸ ξένα περιγιάλια

Κι' ἀπ' τοῦ Πόνου τὰ νησιά

Φέρνει ἀλλοιωτικά τραγούδια

Μὲ καῦμούς κι' ἀπελπισιά ...

— Τί στενάξεις, κυπαρίσσι,

Στὰ μνημόρια τὰ παλαιά;

— Ἡ ψυχὴ σου ἐπῆρε πάλι

Τὸ κορμὶ μου γιὰ φωνηὰ! ...

Θρασ. Ζωῖτοπουλος

ΓΕΩΡΓΙΑ ΕΝ Τῷ ΣΡΤΑΤΩΝΙ

Εἰς δύο ἔγκριτα ξένα περιοδικὰ ἀνέγνωσα τὰς ἡμέρας αὐτάς, κατὰ περίεργον σύμπτωσιν, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πολῦτιμον σκέψιν, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν εὐγενῆ ιδέαν, τὴν ὅποιαν συνέλαβον καὶ ἔθεσαν εἰς ἐφαρμογὴν ἄνδρες ἰσχυρᾶς θελήσεως καὶ εὐγενῶν αἰσθημάτων, ἐν Ρωσίᾳ μὲν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, ἐν Ἰταλίᾳ δὲ καὶ ἰδίως ἐν Νεαπόλει ὁ στρατηγὸς διοικητὴς τῆς ταξιάρχιας τῆς πόλεως ταύτης.

Πρόκειται περὶ τῆς « Γεωργίας ἐν τῷ Στρατῶνι », τὴν ὅποιαν οἱ δύο αὐτοὶ ἄνδρες, ἀγαπῶντες κατ' ἐξοχὴν τὴν πατρίδα τῶν, ἀπεφάσισαν νὰ εἰσαγάγωσιν εἰς τὸν στρατόν. Εἰς τὴν Ρωσίαν ὁ Ὑπουργὸς διέταξε νὰ διανεμῶνται δωρεὰν εἰς τοὺς στρατιώτας φυλλάδια εὐληπτα περιέχοντα πρακτικὰ καὶ ὠφελίμους συμβουλὰς περὶ τῆς Γεωργίας ἐν γένει, ζωοτεχνίας, μελισσοκομίας κ.τ.λ. εἰς δὲ τὴν Νεάπολιν, εἰδικοί καθηγηταὶ ἀνέλαβον νὰ διδάσκωσι τακτικῶς εἰς τοὺς νεοσυλλέκτους στρατιώτας τὰς νέας μεθόδους καὶ τὰς νέας ἀνακαλύψεις, παντὸς ὅ,τι δύναται νὰ ἐνδιαφέρῃ τὸν μετέπειτα βίον των ὡς γεωργῶν.

Ἡ σκέψις αὐτὴ τῶν δύο ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν προξενεὶ μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ ἀφοῦ ἐσυνηθίσασιν τόσον πολὺ νὰ μιμῶμεθα τοὺς ξένους, ἀφοῦ τοὺς ἀκολουθοῦμεν κατὰ πόδας εἰς τόσα καὶ τόσα ζητήματα θὰ ἦτο εὐτυχὲς ἔργον ἢ ἀπομίμησις μιᾶς πράξεως καὶ ἡ ἐφαρμογὴ

ἄς ιδέας, ἣτις δύναται ἀντιθέτως πρὸς τόσας ἄλλας νὰ γείνη πρόξενος τοσοῦτων ἀνυπολογίστων ὠφελειῶν.

Ὁ Ἕλλην στρατιώτης καὶ ἰδίως ὁ χωρικός νεοσύλλεκτος θεωρεῖ ὡς τὸ φρικωδέστερον τῆς ζωῆς του ἀτύχημα τὴν ἐν τῷ στρατῷ θητείαν του. Δι' αὐτὸν τὸν χωρικόν, εἰς τὸν ὅποιον τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθῆκον δὲν παρεστάθη ποτὲ ὅπως εἶδε νὰ παρασταθῇ, καὶ ὅστις δὲν ἐγνώρισεν τὴν σημασίαν τῆς μεγάλης λέξεως « Πατρίς », ἢ κλήρωσιν τοῦ τὸν ἀποσπᾶ μόνον ἀπὸ τὸ σπιτί του, τὸν ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸ ἀμπέλι καὶ τὸ χωράφι του, καὶ τὸν ἐμποδίζει ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του, χωρὶς νὰ τοῦ δίδῃ ὡς ἀντάλλαγμα, ὅταν θὰ ἐπανέλθῃ ἐκεῖ, ὅχι μόνον οὐδεμίαν γνώσιν καὶ οὐδεμίαν τοῦ βίου καθοδήγησιν, ἀλλὰ πολλάκις τὰ πρῶτα σπέρματα φοβερῶν ἐλαττωμάτων, τὰ ὅποια περιέχει ὁ βίος τῆς πόλεως.

Τί θὰ ἦτο ὅμως δι' αὐτὸν τὸν ἀδαῆ χωρικόν νὰ διδαχθῇ ἐκεῖ εἰς τὸν Στρατῶνά του, νὰ διδαχθῇ μαζὶ μὲ τὸ πρὸς τὴν πατρίδα ἱερὸν καθῆκον, πῶς ν' ἀροτριᾷ ἐπιστημονικώτερον τὴν γῆν του, πῶς νὰ προφυλάττῃ τὰ φυτὰ τοῦ πῶς ν' ἀνατρέφῃ τὰ ζῷά του, πῶς νὰ ἐπιμελήται τὰ σπαρτά του, πῶς νὰ καλλιεργῇ τὰ κτήματά του; Σήμερον ἡ Γεωργία, ἡ κτηνοτροφία, ἡ ἀμπελοουργία ἔφθασαν εἰς ἐπιστημονικὴν περιωπὴν, καὶ εἰς ἔθνη ἄλλα ὡς ἡ Δανία, ἡ Ὀλλανδία, ἡ Ἰταλία, καὶ αὐτὴ ἡ Βουλγαρία ἀκόμη, κατέστησαν αὐτὰς πηγὰς πλοῦτου καὶ εὐδαιμονίας. Ἐνῶ ἐδῶ; Ἐδῶ ὁ Ἕλλην προτιμᾷ νὰ ἰδῇ καταστρεφόμενον τὸ κτήμα του ἀπὸ τὸν περονόσπορον, παρὰ νὰ τὸ ραντίσῃ διὰ τῶν φαρμάκων, ἃ ἡ ἐπιστήμη τοῦ ὑποδεικνύει, ἀγνοεῖ πῶς λιπαίνουσι τὴν γῆν, καὶ δὲν γνωρίζει πῶς ν' ἀναθρέψῃ ὑπὸ ὄρους ὑγιεινῆς τὴν ὄρνιθάν του. Οἱ διάφοροι γεωργικοὶ σταθμοί, οἱ ἰδρυθέντες ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, δὲν κατῴρθωσαν ἀκόμη νὰ ἐπιφέρωσι τὰ προσδοκώμενα ἀποτελέσματα.

Τὸ χονδρὸν κεφάλι τοῦ γέροντος χωρικοῦ θὰ χρειασθῇ πολὺ νὰ κοπιᾷ διὰ νὰ ἐννοήσῃ τῆς ἐπιστήμης τὰ καλὰ ἀποτελέσματα. Δι' αὐτὸν εἶνε τὸ πᾶν ἢ πειρὰ του, ἢ στηριζομένη πολλάκις εἰς παραλόγους προλήψεις καὶ οὐδὲν πλέον. Ἄς ἀφησώμεν λοιπὸν τὸν γέροντα τὸν ἐρριζωμένον ἔχοντα τὴν πεποίθησιν εἰς αὐτὰς καὶ ἄς προσπαθήσωμεν τοὺς νέους, τοὺς εικοσαετείς νεοσυλλέκτους, οἱ ὅποιοι ἔρχονται εἰς τὰς πόλεις, νὰ τοὺς ἐφοδιάζωμεν μὲ τὰ ἰσχυρώτερα, τὰ καλλίτερα ἐφόδια πρακτικῶν γνώσεων, διὰ τὸν μετέπειτα βίον των.

Καὶ θὰ εἶνε ὡραῖον, αὐτὴ αὐτὴ ἡ πατρίς, ἡ ὅποια τοὺς καλεῖ ἐκεῖ διὰ νὰ τοὺς διδάξῃ πῶς νὰ τὴν ὑπερασπισθοῦν, πῶς νὰ τὴν προστατεύσουν κινδυνεύουσαν καὶ πῶς νὰ πέσουν μίαν ἡμέραν χάριν τῆς σημαίας της, νὰ τοὺς δίδῃ ὡς ἀντάλλαγμα τὰς βάσεις ἑνὸς βίου, καλλιτέρου, καὶ μιᾶς ἐργασίας ἐπιστημονικωτέρας, ἣτις θὰ γείνη ἀφορμὴ νὰ αἰσθῆθῃ ὁ χωρικός στρατιώτης καὶ ὁ γεωργὸς νεοσύλλεκτος ἀγάπην καὶ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν πατρίδα του, ἣτις γνωρίζει τόσον καλὰ νὰ θεραπεύῃ τὰς ἐλλείψεις του.

Τώρα λοιπὸν μαζὶ μὲ τὰς διαφρημιζόμενας περὶ στρατοῦ σοβαρὰς φροντίδας, ἄς ληφθῇ καὶ μία ἀκόμη ὠφέλιμος καὶ δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὴν κοινωνίαν ἀπόφασις καὶ ἄς ἐπιβληθῇ καὶ ἐδῶ ὅπως εἰς τὴν Ρωσίαν καὶ Ἰταλίαν, ἡ « Γεωργία ἐν τῷ Στρατῶνι ».

Εὐγενία Ζωγράφου

ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ

Στὸ γάμο σου ἤρθαν ἀκριθὴ κι' ὄνειρεμένη Κόρη
Ἄπ' τὰ Βουνὰ ἢ παλληκαριά κι' ἢ λεβεντιὰ ἀπ' τὰ ὄρη,
Καὶ σὸ φεραν χαρίσματα ἀπὸ μιὰν ἄκρη ὡς ἄλλη,
Χαρίσματα πρωτάκουστα γιὰ τὰ δικά σου κάλλη·
Ἄλλος ντουφέκι, ἄλλος σπαθί, ἄλλος ὡραῖο πιστόλι,
Καὶ πέσανε στὰ πόδια σου καὶ προσκυνῶσαν ὄλοι,
Κι' ἔχυσαν δάκρυα χαρᾶς, καὶ τὰ δασειὰ τὰ στῆθια
Τὰ δρόσισε, τ' ἀνάστησε τῆς Λευτεριάς ἢ ἀλήθεια
Κι' ὄλα τὰ χέρια ἀπλώθησαν σὲ Σένα Εὐλόγημένη
Κι' ἔμειν' ἀπ' τάντιφιλητὰ κάθε φωνὴ κοιμῆν.
Καὶ σὺ νυφοῦλα ἀπάρθενη μὲ τὸ χαμόγελό σου
Ὅλους τοὺς ἀνέθρεψες σκυμμένους στὸ πλευρό σου,
Κι' ἐσβύσες κάθε στεναγμὸ καὶ πῆρες κάθε κλάμμα
Ἄπ' τὰ ἰσκιωμένα γλέφαρα κι' ἀπὸ τὰ χεῖλη ἀντάμα,
Κι' εἶπες ὦ σεῖς! ποῦ μείνατε μισοὶ γιὰ προσταγὴ μου,
Ὅπου εἶδε κάθε διάβα μου κάθε κυνηγησί μου
Ἐδῶ ποτάμια αἵματα, σωροὺς ἐκεῖ κουφάρια,
Παρέκι μὲ λαβωματιῆς τοὺς γιουῖς, τὰ παλληκάρια,
Στὸ σάλαγο ποῦ μ' ἔδεργε καὶ στήν πικρὴν ἀντάρα,
Καὶ μ' ὄζωνε τὰ πόδια μου τὸ κλάμμα καὶ ἢ τρομάρα,
Καὶ σεῖς ποῦ τώρα πέσατε μπροστά μου παραστάτες,
Σὰς εἶχα γκόλφι ἀπόκρυφο κι' ὀλόφαντους προστάτες.
Κ' ἔλεγα νῶρθῃ ἑνας καιρὸς νὰ βγάλετε τὰ μαῦρα
Βαμμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα κι' ἀπ' τῆς καρδιάς τὴ λαύρα,
Καὶ νὰ φορέσετε χρυσὰ καὶ νὰ σταθῆτε ὀμπρός μου,
Νὰ δῖτε ποῖα εἶμαι ἢ ὄφθανί, καὶ ποῖος εἶν' ὁ καλὸς μου.
Κι' ἀκόμα μέσ' τὰ μνήματα ποῦ ἠρωϊκὰ κοιμοῦνται
Τ' ἀδέρφια, τὰ ξαδέρφια μας π' ἀκόμα μὲ θυμοῦνται,
Στέλνω μ' ἀπόκρυφῃ χαρὰ καὶ μιὰν ἀνατριχίλα
Μὲ τοῦ βοριά τὸ φύσημα μέσ' τῶν δένδρων τὰ φύλλα.
Καὶ λέω παλληκαρικά μου στὸ μνήμα ποῦ κοιμάστε
Ἐλεύτερα εἶστε ἀπ' τὴ κλαδιὰ κι' εὐλογημένοι νῆστε.

Καὶ στὲς καῦμένες ὄφθανές, στὴς Μάνες τὲς θλιμμένες,
Τὲς ἀδερφὲς τὲς ἔρημες τὲς πολυπικραμμένες,
Στέλνω φιλάκια ὀλόδροσα κι' ἐλπίδες λαμπροφόρες
Καὶ τὲς θωρῶ χαρούμενες τὲς ἀντρεπωμένες κόρες.
Καὶ μιὰ γαλήνη σὺ δροσιὰ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χίνω
Καὶ κάθε πίκρα τὴ διαλυῶ καὶ κάθε φλόγα σβύνω·
Ὅμως καὶ μέσα στὸ γοργὸ καὶ ἐλεύθερον ἀγέρα
Ἐνα παραπόνο κρυφὸ ἔρχετ' ἄργὸ ἀπὸ πέρα,
Καὶ μὲ βαρεῖ στὸ πρόσωπο, κ' εἶναι φωτιὰ ἀναμμένη
Ποῦ τὸ φιλι τοῦ σαστικοῦ, ὠμίμενα δὲν τὸν σβένει.
Εἶναι τῆς Μάννας τὸ φιλι ποῦ φτάνει πικραμμένο
Σὰν νὰ μοῦ λείει σὲ καρτερῶ καιροῦς, καὶ σὲ προσμένω
Χρόνια καὶ χρόνια γιὰ νὰ ῥθῆς ἀκριδοθυγατέρα,
Νὰ λάμψῃ καὶ γιὰ μένα νηστροπῆς χαρᾶς ἡμέρα.
Καὶ τώρα μ' ὄση δύναμι σφαλῶ βαθεῖα στὰ στῆθη
Ποῦ μέσα τους τῆς Λευτεριάς ἢ ἐλπίδα δὲν κοιμήθη
Μάχομαι νὰ ξαπολυθῶ γοργόφτερον νὰ φτάσω
Νὰ πέσω μπρὸς στὰ πόδια της καὶ νὰ τὴν ἀγκαλιάσω
Κι' ἀγάμεθα ἀπὸ τοὺς καπνοὺς ποῦ μ' εἶχαν περιῶσει
Ἐγὼ κ' οἱ ἔακουσμένοι μου ἄετοι, τόσοι ναὶ τόσοι,
Θὰ ποῦμε πῶς ἐσήμανε τῆς λευτεριάς καμπάνα.
Ὅλοι σκυμμένοι στήν τρανὴ καὶ ἔακουστέ μας Μάνα.
Θὰ ποῦμε, δὲν ἀπόμεινε φαρμακευμένη σκέψι,
Στὸ νοῦ, ποῦ ἢ δυστυχία μας τὸν εἶχε ἀγριέψει,
Ἄλλη, παρὰ ν' ἀπλώσωμε πλοκάμους καὶ πλεγμάτια
Καὶ ὅπου ἢ φωνὴ μας ἀντηχεῖ κι' ὄσο θωροῦν τὰ ἴματια
Νὰ κλείσωμε σὲ μιὰ ἀγκαλιὰ ὄσους θὰ ζοῦνε ἀκόμα
Ἐδῶ καὶ κεί θαρῶντομοὶ σὲ σκλαβωμένο χῶμα,
Καὶ τότε ἢ ἀξανάστασι κ' ἢ δόλια Ρωμηοσύνη,
Μιὰ κολυμπήθρα ἀτίμητη τῆς λευτεριάς θὰ γείνη.
Κι' ἀπὸ τῆς Κρήτης τὰ βουνὰ ποῦ ἢ Δόξα θὰ ροδίζη,
Ἡ ἐλευθεριὰ θὲ ν' ἀπλώθῃ νὰ γοργοκυματιζῇ.

Κι' ὅπου σκλαβιά—λασμονισμὸς κι' ἐλευθερίας ἀγέρι
Σ' ὅλα τὰ τουρκοπάτητα τυραννισμένα μέρη
Καὶ γὼ καὶ σεὶ λεβέντες μου θάμαστε πρῶτοι πρῶτοι.
Ποῦ ἔξυπνησαν στὰ στῆθια μας τοῦ Εἰκοστένα οἱ κρότοι
Σπῦρος Ματσοῦκας

Η ΑΡΧΑΙΑ ΚΥΠΡΟΣ

Φθάσας εἰς τὴν νῆσον ἠσθάνθη ἓνα γλυκὺν ἀέρα, ὃ ὁποῖος ἠδύναται τὸ σῶμα καὶ τὸ ἔκαμνεν ὀκνηρόν, ἐπροξένει ὁμως ἠδονὴν τινα μετὰ χαρᾶς. Αἱ παιδιάδες μοὶ ἐφάνησαν ὠραῖα· ἐκ φύσεως καὶ εὐκαρποὶ, μὰ παντάπασι ἀγεώρητοι, ἐπειδὴ οἱ κάτοικοι ἦσαν ἐχθροὶ τοῦ κόπου. Ἐβλεπον εἰς κάθε μέρος γυναικας καὶ παρθένους ἐνδεδυμένας ἀσέμνως, αἱ ὅποια ψάλλουσαι ὕμνους εἰς τιμὴν τῆς Ἀφροδίτης· ἐπήγαινον νὰ ἀφιερῶσιν εἰς τὸν Ναὸν τῆς. Ἡ ὠραιότης, αἱ χάριτες, ἡ χαρὰ, αἱ ἠδοναὶ ἔλαμπον συνημμένα ἐπάνω εἰς τὰ πρόσωπα αὐτῶν· μὰ αὐταὶ αἱ χάριτες ἦσαν διασκευασμένα μετὰ πολλὴν περιέργειαν καὶ δὲν ἐφαίνετο οὔτε εὐγενὴς ἀπλότης, οὔτε ἀρμόζουσα αἰδώς, τὰ ὅποια δίδουσι εἰς τὴν εὐμορφίαν τὰς πλέον θελητικὰς χάριτας. Τὸ τρυφλὸν εἶδος τῶν προσώπων ὁ ἔντεχνος καὶ ἀκόλαστος σχηματισμὸς, ἡ ματαία φιλοκόσμησις, τὸ ἄτονον βάδισμα, τὰ βλέμματα τῶν, ποῦ ἐφαίνοντο πῶς ἐζητοῦσαν τὰ τῶν ἀνδρῶν, ἡ ἀμοιβαία τῶν ζηλοτυπία εἰς τὸ νὰ διεγείρωσι πρὸς ἄτιμον ἐπιθυμίαν τὴν καρδίαν τῶν ἄλλων, ἐν συντόμῳ δ, τι ἔβλ' επον εἰς αὐτάς, μοὶ ἐφαίνετο οὐτιδανόν καὶ ἀξιομίσητον καὶ ὅσον αὐταὶ ἐσπούδαζον ὅσον ἠδύναντο διὰ νὰ μοὶ ἀρέσωσι, τοσοῦτόν μοὶ ἐφαίνοντο μισηταί.

Μὲ ἔφεραν ἔπειτα εἰς τὸν ναὸν τῆς Θεᾶς. Αὐτὴ τιμᾶται εἰς πολλοὺς τόπους εἰς ἐκείνην τὴν νῆσον, ἐξαιρέτως δὲ εἰς τὴν Κυθῆρην, εἰς τὴν Ἰδαλίαν καὶ εἰς τὴν Πάφρον. Ἐγὼ ὁμως ἐφῆρθην εἰς Κυθῆρην. Ὁ ναὸς ὅλος εἶναι κατεσκευασμένος ἀπὸ μάρμαρα. Οἱ στῦλοι τόσοι εἶναι παχείς καὶ ὑψηλοί, ὅπου ἀποδεικνύουσιν μεγαλοπρεπέστατον ἐκεῖνο τὸ κτίριον. Ἐπάνω εἰς τὸ ἐπιστύλιον τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται καὶ δοκὸς μέγιστος, περιφέρονται βόστρυγες (κροσσοὶ) καὶ μερικὰ στέφανα ὡσαν μὲγάλα μέτωπα, εἰς τὰ ὅποια φαίνονται λεπτῶς τετορνευμένα ὄλα αἱ χαρμύσαι τύχαι τῆς θεᾶς. Εἰς τὴν θύραν τοῦ ναοῦ πάντοτε ἵσταται πολὺ πλῆθος ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι προσφέρουσι τὰ δῶρα τῶν. Δὲν εἶναι ἄδεια νὰ σφάζωσι ποτε κανένα ἱερεῖον εἰς τὸν περίβολον τοῦ ἱεροῦ τόπου, ἢ νὰ καύσωσι (κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἄλλων γενῶν) τὸ πάχος τῶν δαμάλεων ἢ νὰ μολύνωσι μετὰ τὸ αἱμάτων τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἔδαφος, ἀλλὰ μόνον φέρονται ἔμπροσθεν εἰς τὴν τράπεζαν ἐκεῖνα τὰ ζῶα, ὅπου μελλοῦσι νὰ θυσιασθῶσιν. Αὐτὰ πρέπει νὰ ἦναι νέα, λευκὰ καὶ χωρὶς κανένα ἐλάττωμα ἢ μολυσμὸν. Σκεπάζονται δὲ μετὰ μικρὰ σκεπάσματα πορφυρὰ καὶ κεντημένα μετὰ χρυσοῦν. Στολίζονται τὰ κέρατά τῶν μετὰ ἄνθη εὐσομα καὶ ἄφ' οὗ φανερωθῶσι εἰς τὸ θυσιαστήριον πέμπονται εἰς κεχωρισμένον τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον σφάττονται ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς διὰ τὰς ἐορτὰς τῆς Θεᾶς.

Προσφέρεται ἀναμεταξὺ εἰς τὰ λοιπὰ δῶρα καὶ κάθε εἶδος πιωτῶν εὐόσμων καὶ οἶνος γλυκύτερος ἀπὸ τὸ νέκταρ. Οἱ ἱερεῖς ζῶνουν μετὰ χρυσοῦς ζῶνας τὰ λευκὰ φορέματα μετὰ τὰ ὅποια ἐνδύονται· εἰς τὰ ἄκρα τῶν φορεμάτων κρέμμανται κροσσωτοὶ χρυσοί, οἱ ὅποιοι φθάνουσιν ἕως εἰς τοὺς ἀστραγάλους τῶν ποδῶν. Καίονται ἡμέραν καὶ νύκτα ἐπάνω εἰς τὰς τραπεζὰς τὰ πλέον πολυτίμητα θυμιάματα τῆς Αἰγύπτου, ὃ καπνὸς τῶν ὁποίων σχημα-

τίζει εἶδος νεφέλης, ἢ ὅποια ὑψώνεται πρὸς οὐρανόν· Ὅλοι οἱ στῦλοι εἶναι ἐστολισμένοι τεχνιέντως ἀπὸ τοὺς γλύπτας μετὰ διάφορα εἶδη ἀνθέων. Τὰ σκεῦη ὅπου εὐρίσκονται πρὸς ὑπουργίαν τῶν θυσιασθῶσιν εἶναι χρυσοῦν. Ἐνα ἱερὸν δάσος γεμάτον ἀπὸ μύρτους περιτριγυρίζει ἐκεῖνο τὸ τέμενος. Οἱ νέοι καὶ τὰ κοράσια ὅπου προσφέρουσι τὰς θυσίας (victimes!) εἰς τοὺς ἱερεῖς καὶ ἀνάπτουσι τὸ πῦρ εἰς τὰς τραπεζὰς πρέπει νὰ ἦναι ἐκλεγμένοι, καὶ μιᾶς ἐξοχῆς ὠραιότητος. Πρὸς τοῦτοις ὁμως ἡ ἀναίδεια, ἡ ἀμετρος ἐλευθερία καὶ ἡ διεσφαρμένη ζωὴ ἀποδεικνύουσιν ἄτιμον τὴν μεγαλοπρέπειαν ἐνός τοιοῦτου ναοῦ.

[Μετὰφρασις ἐκ τοῦ Τηλεμάχου τοῦ Fenelon]

Ἀνηγτρ. Παναγ. Γοβδελλᾶς

ΣΤΟ ΧΑΡΑΓΜΑ

Τώρα ποῦ μόλις ὁ ἥλιος ξαγναντεύει
ἢ ψυχὴ σου ἢ ματιὰ
δακρυόλουστη βασιλεύει
δὲν θὰ ξαναλάμψη πιά.

Τώρα 'ς τὸ χάραγμα 'ς τὴν αὐγὴν
φεύγουν τὰ ὄνειρα ἀπὸ τῆ γῆ,
Ἄγνό μου ὄνειρο πᾶς καὶ σὺ
μετὰ ἄλλα ὄνειρα μαζί.

Τὸ ἄσπρο σου κρῖνο θὰ τὸ φυλάω
κι' ἂν με ἀλλάξουν οἱ καιροὶ
ἐκεῖνο στολίδι θά'χω στερενὸ
κι' ὅταν μιὰ μέρα θὰ σὲ ζητῶ
σὺ ἐκεῖνο, λευκὴ ψυχὴ
θὰ τὸ γνωρίσης 'ς τὸν οὐρανόν.

Βασ. Μενδελιδῆς

Η ΜΟΡΦΗ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἀναγνωρίζεται γενικῶς, ὅτι ἡ μορφή εἶναι τὸ κάτοπτρον τῆς ψυχῆς οἱ δὲ ἠθογενῶσαι ἐκ τῆς μελέτης τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου ἐξήτησαν νὰ ὀρίσωσι τὸν χαρακτήρα, τὰς κλίσεις, τὰ πάθη, τὴν ἰδιοσυγκρασίαν, τὰς πνευματικὰς ἐν γένει διαθέσεις τοῦ ἀνθρώπου. Ἰδοῦ δὲ τὸ πόρισμα τῶν γενομένων παρατηρήσεων ὑπὸν διασῆμων τινῶν ἠθογνωστῶν :

- Μέτωπον** εὐρυνόμενον κατὰ τοὺς κροτάφους σημαίνει φαντασίαν, κλίσιν καὶ ἰδιοφυίαν καλλιτεχνικὴν.
- ὑψωμένον καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἐξογκούμενον, σημαίνει πνεῦμα συνθετικόν, μαθηματικόν.
 - μέγα καὶ ὀμαλὸν δηλοῖ νοημοσύνην, προσοχήν.
 - στενωτέρον πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ κάτω δηλοῖ τὸν ὄξυν, πανουργίαν, ὑπουλον ἀνθρωπίν.
 - μετὰ δύο ὄγκους ὑπερθεῖν τῶν ὀφρύων δηλοῖ τὸν σατυρικόν, τὸν καταφρονητήν.
 - στενὸν καὶ χαμηλὸν δηλοῖ βαναύσον, κακοῦργον φύσιν.

Ὄφθαλμοὶ κατ' εὐθείαν βλέποντες σημαίνουσιν εὐθύτητα, εἰλικρίνειαν.

Η ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΓΑΛΛΙΑ ΚΑΙ ΕΛΛΑΣ

Εἶναι γνωστὸς ὁ θεότιμος ὅστις ἐγεννήθη ἐκ τῆς αἰφνιδίως διαδοθείσης εἰδήσεως, ὅτι ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις σκέπτεται νὰ ἰδρῶσιν ἐν Πατρῶσι Ἑλληνογαλλικὴν Ἐμπορικὴν Σχολήν. Καὶ οἱ μὲν Πατρινοὶ ἀποβλέποντες εἰς τὸ ἄμεσον συμφέρον, ὅπερ θὰ ἐπορίζετο ἡ πόλις αὐτῶν, ἐνθουσιωδῶς ἀπεδέχθησαν αὐτήν. Ἐφημερίδες ὁμως τινὲς τῶν Ἀθηνῶν, ὀρθῶς ἀντιλαμβανόμεναι τοῦ προορισμοῦ αὐτῶν, συνιστοῦσιν εἰς τὸ νὰ κρίνωσι τὰ πράγματα ἀπὸ περιωπῆς ἐθνικῆς, ἐθεώρησαν τὴν προθυμίαν ταύτην τῆς γαλλικῆς Κυβερνήσεως ὡς ὀλίγον διαθροπτικὴν διὰ τὴν ἑλληνικὴν φιλοτιμίαν καὶ τὴν ἐθνικὴν ἀξιοπρέπειαν. Τὴν γνώμην ταύτην τῶν ἐν Ἀθῆναις ἐφημερίδων, ἐνίσχυσε καὶ ἡ στάσις τῆς Κυβερνήσεως, ἐπίσης ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ ἀποδεχθείσης τὸ πρᾶγμα, μέχρι μάλιστα τοῦ νὰ ἀναγκασθῇ ὁ γάλλος πρεσβευτὴς νὰ διαψεύσῃ τὴν εἰδήσιν. Πρέπει ὁμως νὰ σημειωθῇ ἐν παρόδῳ, ὅτι ἀντιθέτως πρὸς τὴν γνώμην τῆς Κυβερνήσεως, τὸ ὄργανον τοῦ ὑπὸ τὸν κ. Δηληγιάννην κόμματος, ἡ «Πρωία», φρονεῖ ὅτι οὐδὲως προσβάλλεται ἡ ἐθνικὴ φιλοτιμία. Εἶνε ἀναμφιβόλως ὁ κ. Δηληγιάννης εἰς τοιοῦτον ζήτημα ὁ μᾶλλον ἐπαίων.

Κατ' ἀρχὴν καὶ οἱ Πατρινοὶ ἔχουσι δίκαιον νὰ ἐνθουσιάζωνται, διότι τὰ τοπικὰ τῶν συμφέροντα ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ δὲν παραβιάζονται τὸ ἐθνικὸν γόητρον, ἀλλὰ καὶ αἱ ἐν Ἀθῆναις ἐφημερίδες εἶχον καθήκον νὰ ὑποδείξωσι τὰς σκέψεις τῶν. Βεβαίως εὐθὺς ἀμείσως ἡ ἰδρυσις σχολῆς, τῆς συνεργασίας ξένης κυβερνήσεως, δὲν εἶναι πρᾶγμα διαθροπτικὸν διὰ τὴν ἑλληνικὴν φιλοτιμίαν, διότι ἀντίκειται βεβαίως εἰς ταύτην νὰ τῇ ἐπιδεικνύηται καὶ ἡ φιλικωτέρα προστασία. Εὐτυχῶς ὁμως σοβαρωτέρα τις μελέτη περὶ τῶν αἰτίων τῶν προκαλεσάντων τὴν προθυμίαν τῆς γαλλικῆς Κυβερνήσεως, νὰ συνεργασθῇ εἰς ἰδρυσιν Ἐμπορικῆς σχολῆς, πείθει ὅτι ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις ἐν τῇ ὑπόθεσι ταύτῃ διαβλέπει ἰδίον συμφέρον καὶ μεριμνᾷ περὶ αὐτῆς ταύτης. ἐπιζητοῦσα τὴν μετὰ ἀξιώματων συνδρομὴν τῆς Ἑλλάδος, χωρὶς ποσῶς νὰ δύναται νὰ σκεφθῇ κατὰ τρόπον προσβάλλοντα τὴν ἐθνικὴν ἀξιοπρέπειαν.

Ἡ Γαλλία, ὡς γνωστὸν, οὐσα πρὸ ἑκατονταετίας τὸ μέγιστον καὶ ἐμπορικώτερον κράτος, ἐκυρίαρχε ἂν μὴ πολιτικῶς, τουλάχιστον ἐμπορικῶς τῆς Μεσογείου, αὐτὴ ἰδίᾳ διεξάγουσα, ὡς μονοπώλιον τὸ, μετὰ τῆς Τουρκίας, ἐμπόριον. Ἐπῆλθον κατόπιν λυπηρὰ δι' αὐτὴν γεγονότα, ἐν πρώτοις ἡ φρικτὴ ἐπανάστασις, ἡ κατασπαράξασα καὶ ἀπομυζήσασα μέχρι τρυγῶς αὐτήν, καὶ τὰ ἄλλα ἀτυχήματα, ὡς τὸ Βατερλό καὶ ὁ Γαλλογερμανικὸς πόλεμος, καὶ ἡ Γαλλία ἀπώλεσε πρὸς στιγμὴν τὴν περιωπὴν τῆς, ἐν μὲν τῇ Εὐρώπῃ περιορισθεῖσα εἰς ὅσον τὸ δυνατόν στενωτάτα ὄρια, ἐκτὸς δ' αὐτῆς ἀπώλεσασα πλουσιωτάτας κτήσεις, ὡς τὰς νῦν ἀγγλικὰς Ἰνδίας.

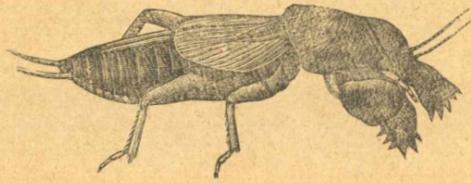
Τὸ ἀκατάβλητον ὁμως πνεῦμα τοῦ Γάλλου, διατρεφόμενον ὑπὸ τοῦ παρελθόντος μεγαλείου καὶ τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ κοσμοκρατορίας, ταχέως ἐνισχύθη καὶ ἐφῆρθη πάλιν μετὰ τῆς αὐτῆς ὁρμῆς εἰς τὴν πάλιν καὶ ἡδὴ κατέχει ὀλόκληρον τὴν Ἰνδοκίαν, τὴν Γουάιναν καὶ σχεδὸν ὅλον τὸ βορειοδυτικὸν τῆς Ἀφρικῆς, καὶ τὴν Μα-

- μικροὶ καὶ διαπεραστικοὶ δηλοῦσι κρυψίνοιν, ἀδυναμίαν.
- μικροὶ καὶ ὀλοστρογγυλοὶ δηλοῦσιν ὄξυν, ζωηρὸν πνεῦμα.
- μαυρεῖδροί, νοημοσύνην, γοργότητα.
- χρώματος ἀνοικτοῦ καὶ ἀμυγδαλωτοῦ δηλοῦσι τὸν πρᾶγον, τὸν ἀναποφάσιτον ἀνθρωπίν.
- Μύτη** ἑλληνικὴ δηλοῖ ἐνδειαν πνεύματος καὶ νοημοσύνης.
- μεγάλη (λεπτὴ καὶ μακρὰ) δραστηριότητα, φιλοδοξίαν.
- χονδρὴ κατὰ τὸ ἄκρον καὶ μὴ προεξέχουσα σημαίνει ἀγαθότητα, ἄνευ ὁμως λεπτότητος καὶ δραστηριότητος.
- ἐπιμήκης δηλοῖ τὸν εὐμετάβλητον, τὸν πλήρη φαντασίας.
- κοντὴ μετὰ βόθωνας πλατεῖς καὶ εὐκινήτους δηλοῖ πνεῦμα παρατηρητικόν, εὐαίσθητον.
- Χεῖρην** παχέα δηλοῦσι τὸν ὑλιστικόν, τὸν ἔχοντα ὀρέξεις ταπεινάς.
- λεπτὰ μαρτυροῦσι ζῆρον, δηκτικὸν χαρακτήρα.
- ὅταν τὸ ἀνώτερον προεξέχῃ τοῦ κατωτέρου δηλοῦσι στοργήν, δεσποτισμὸν, ὑπεροψίαν.
- ὅταν τὸ κατώτερον προεξέχῃ τοῦ ἀνωτέρου, δηλοῦσι πανουργίαν, φιλαργυρίαν, κακίαν.
- Ὀδόντες** μικροὶ καὶ κοντοὶ μαρτυροῦσιν ἰσχυρὴν θελήσεως, πνεῦμα βαθύ.
- προεξέχοντες δηλοῦσι χλευαστικὸν χαρακτήρα, ἀλλ' ἄνευ εὐφυΐας.
- μεγάλοι, πικνοὶ καὶ λευτοὶ σημαίνουσι τόλμην, εὐθύτητα, φιλοφροσύνην.
- ὄξει, ἰσχυροὶ καὶ πυκνοὶ δυσπιστίαν, ἀπιστίαν, φθόνον.
- ἀκανόνιστοι δηλοῦσι τὸν ἀπατεῶνα, προβλεπτικόν, φθονερὸν.
- Πηγούνη** προεξέχον σημαίνει ἐνεργητικότητα, ἰσχυρὸν χαρακτήρα, ἐπιμονήν.
- μακροὶ καὶ γυρτόν, πανουργίαν, πνεῦμα ὄξυν καὶ λεπτόν.
- μακρόν, στενόν, βαναυσότητα, φανατισμὸν.
- μικρὸν κλίνον πρὸς τὰ ὀπίσω δηλοῖ φιλήσυχον χαρακτήρα.

Γενικὴ συμβουλή. Ἡ ἐκτίμησις ὁμως ἐκάστου προσώπου πρέπει νὰ βασιζέται ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν χαρακτηριστικῶν καὶ τῆς μελέτης τῆς ἐπιδράσεως ἐκάστου αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἄλλων. Μία φυσιογνωμία λεπτή, ἀλλ' ἄτονος, δεικνύει ἀσθενεῖαν χαρακτήρος καὶ πραότητα. Πρέπει ὡσταύτως νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν αἱ ἕξεις, αἱ ἐπιθυμίαι τοῦ κρινόμενου. Βάδισμα σταθερὸν σημαίνει δύναμιν θελήσεως· βάδισμα συρόμενον, διολισθαίνον δηλοῖ κρυψίνοιν ἢ ἄκραν δειλίαν. Ἀνὴρ κτυπῶν τὴν πτέρναν κατὰ τὸ βάδισμα εἶνε δεσποτικὸς χαρακτήρος. Λαμβάνετε ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν παραμόρφωσιν ἢ ἐπιφέρει εἰς τὸν χαρακτήρα τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐξῆσκει ἕκαστος, ἢ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΚΡΙΔΟΣ (*)

Αι πρασοκουρίδες (Gryllotalpe) καθώς και οι Γρύλλοι οί άγροτικοί (Grylli campestri), άνήκουν εις την όμοιογένειαν των Γρυλλιδών (Gryllidae) και προξενούν μεγάλας καταστροφάς εις τους λαχανοκήπους, κόπτουσαι τας άκμαίας ρίζας των φυταρίων και λαχανικών, ώστε πολλάκις γίνονται αίτιοι δυστυχίας εις τόν καλλιεργητήν. Δύναται όμως ούτος νά τας συλλάβη φέρων χειρόκτιον ή νά καταστρέψη τας φωλεάς των. Η καταστροφή των πρασοκουρίδων (Σχ. 1)

Σχ. 1.

δύναται νά επιδιωχθῆ δια παγίδων, κατά τόν επόμενον τρόπον. Είς διάφορα σημεία του άγρου σχηματίζονται λακκίσκοι, πληρούμενοι δια προσφάτου κόπρου, διατηρουμένης νωπής δι' έλαφρών καταβρεγμάτων δι' ύδατος. Είς τους λακκίσκους τούτους προστρέχουν αι Πρασοκουρίδες και συλλαμβανόμεναι φονεύονται. Άλλοι άναμιγνύουν 5—6% πετρελαίου εις τήν κόπρον δια τής οποίας πρόκειται νά λιπανθῆ ό άγρός ή, άν ή πρασοκουρίς κοινώς προσάγγουρας ή κρεμμυδοφάγος, άναφανῆ μετά τήν λίπανσιν, θάπτονται εις διάφορα σημεία του άγρου ράκι έμπεποτισμένα δια πετρελαίου. Άλλοι συμβουλεύουν νά ποτίζηται ό άγρός δια διαλύσεως εις ύδωρ 10% θειϊκού σιδήρου ή μίγματος 5% πετρελαίου ή τέλος τας έγχύσεις εις τό έδαφος εκ θιθειάνθρακος αι όποίαι γίνονται δι' ειδικών εργαλείων όνομαζομένων έγχυτήρων. Κατά τήν γνώμην μας τό καλλίτερον προφυλακτικόν μέσον είνε, εάν δέν δυνάμεθα νά εκτελέσωμεν εις τόν άγρόν βαθείας άρώσεις, ώστε νά εκθέσωμεν αυτόν εις τήν επήρεια τής άτμοσφαιρας κατά τόν χειμώνα, νά φυτεύωμεν τά φυτάρια των λαχανικών, άφου τό στέλεχος αυτών περιβληθῆ δια φλοιού ροοδάφνης (πικροδάφνης), ό όποιος άπεσπασθῆ εκ του βλαστου ως αύλος ή δια καλάμιου, ούτως ώστε από τό έν άκρον του αύλου (καλαμιου) νά εξέχουν τά φύλλα και από τό έτερον αι ρίζαι (Σχ. 2). Προς τόν σκοπόν τούτον κόπτονται τά καλάμια χλωρά και ρίπτονται εις σκιερόν μέρος.

(*) Τό άρθρον τούτο είνε άπόσπασμα πραγματείας προσεχώς εκδοθησομένης υπό του γεωπόνου κ. Α. Γεωργακοπούλου έν τῇ όποιά λεπτομερως περιγράφονται αι διάφοροι μέθοδοι τής καταπολεμήσεως τής ακριδος παρατιθεμένων συγχρόνως και σχετικων εικόνων.

Η πραγματεία αύτη άπαραίτητος δια πάντα κτηματιαν, δήμαρχον, δημοδιδάκαλον κτλ., θά πωληται παρά τῇ Βιομηχανική και Έμπορικῇ Ακαδημίᾳ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Νοήσας ό Έπαμεινώνδας ότι ό ύπασιπότης αυτού έλαβε χρήματα πολλά παρά τινος αιχμαλώτου, προσεκάλεσεν αυτόν ενώπιόν του, και, «— Είς εμέ μόν, είνεπεν, άπόδος τήν άσπίδα, σύ δε άγόρασε καπηλείον, έν φ νά ζήσης του λοιπου' διότι τώρα δε εγεινες εις των πλουσιων και μακαριων, δέν θά έχης τήν όρεξιν νά εκτίθեսαι ως πρότερον εις τους κινδύνους των μαχων.

Ρωμαίος έλεγχόμενος υπό των φίλων ότι τήν σώφρονα αυτού γυναίκα και πλουσίαν και ώραίαν άπέμπεψε, προτείνας αυτοίς τό υπόδημα, είνεπε: «Και τούτο είνε ώραίον και κινουργές, άλλ' ούδεις γνωρίζει που με στενοχωρεί».

«Δέν πιστεύω, έλεγεν ό κόμης Δέροβυ προς τους φοιτητάς του Πανεπιστημίου Γλασκώβης, ότι άνθρωπος άνευ έργασίας, όσον και άν αγαπάται υπό των άλλων, αισθάνεται έαυτόν πράγματι ευτυχῆ. Έπειδή ή έργασία άποτελεί μέρος τής ημετέρας ύπάρξεως, διδάξατέ με περι τί ασχολείσθε, όπως είνω όποιοι είνεθε».

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΟΦΙΑ

— Τούτο μόνον και εις τόν Θόν είνε άδύνατον: τό νά κτιστήσῃ άγέννητα δια ήδη συνεβήσαν.

— Η άνάγκυς είνε άρτυμα των πόνων.

— Μεταξύ των ανθρώπων τίποτε δέν είνε τόσον άνισον πράγμα όσον τό νά αξιούται ίσων δικαιωμάτων και ό κηκός και ό άρχός.

— Όλον του έθνους τό ήθος γίνεσαι όμοιον με τό ήθος των άρχόντων.

— Έγώ νομίζω ότι θεϊον μόν είνε τό νά μη έχη τις μηδένος άνάγκην, έγγύτατα δε του θεϊου τό νά έχη ως δυνατόν έλαχίστας άνάγκας.

— Όστις και νά άποικῆ πλείστα δύναται δικαίως, και νά χρησιμοποη αυτά καλώς, τούτον έγώ ευδαιμονέστατον νομίζω.

Είς τόν άνόητον τό νά ευτυχῆ παρ' αξίαν γίνεσαι άρορμη πολλῆς άρορσύνης.

— Άφου θελεις νά ζῆς, μη πράττε πράγματα επισπεύδοντα τόν θνατον.

— Ζήσεις βίον κράτιστον, άν ου ου κρατῆς.

— Ισχυρογνώμονες είνε οι ιδιότροποι και οι άμαθείς και οι άρχικοι.

— Είς τους ανθρώπους αι συμφοραι των άλλων γίνονται παρηγορία των ιδίων δυστυχημάτων.

— Τό νά μεταχειρισθῆ τις καλώς τόν πλουτόν του δέν είνε εκ των ευκόλων πραγμάτων, άλλά εκ των δυσκολωτάτων.

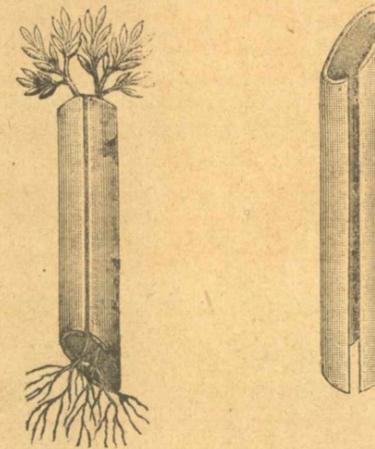
— Η φιλαργυρία είνε μητρόπολις πάντων των κωκων.

— Η άνάγκη γίνεσαι διδάσκαλος πάντων εις τους άνθρώπους.

— Γυνή γυρ οικω πήμα και σωτηρία.

— Γυναικός έσθλης έστί σωζειν οικίαν.

Όταν πρόκειται νά γείνη χρῆσις αυτών, κόπτονται από γόνυτος εις γόνυ και φέρεται μεταξύ των δύο άκρων κάθετος τομή (Σχ. 7). ώστε κατά

τήν τοποθέτησιν του φυταρίου νά διανοίγονται οι αύλοι εκ καλάμιων και κατόπιν νά κλείωνται πάλιν. Τό καλάμιον προφυλάσσει τό στέλεχος κατά τήν νεαράν του φυτου ήλικίαν από τας προσβολάς των πρασοκουρίδων, μετά πάροδον δε χρόνου τινός σπόμενον, μεταβάλλεται εις λίπασμα. Ένταυθα υπάγεται και ό Λειόγρυλλος ό άγροτικός (Liogryllus campestris), τό γνωστόν τσιλιτόνι (Σχ. 4), τό όποιον προξενεί πάν-

Σχ. 4.

τοτε βλάβας εις τους λαχανοκήπους και τό όποιον δύναται νά καταπολεμηθῆ, ή άν φονεύηται κατά τήν καλλιέργειαν, ή δια τής καταστροφῆς τής γονῆς αυτού. Προς τούτο άναζητούνται κατ' Απρίλιον και Μάιον αι φωλεαι αι όποια, ως στοαί, ευρίσκονται υπό τό έδαφος και εις τας οποίας χύνεται διάλυσις σάπωνος. Ό πατήρ μου μετεχειρίζετο άρκετά επιτυχῆ μέθοδον προς καταστροφήν του τσιλιτονίου τής άμπέλου, τήν όποιαν και περιγράφωμεν. Κατά τήν ήμέραν εργάται ετοποθέτουν υπό τό κλημα και έγγύτατα του πρέμνου (κουρβούλου) αυτού περι τά τρία άμπελόφυλλα, τά όποια έστερεοϋντο δια βώλου εκ χώματος. Τήν προίαν τής επομένης ήμέρας άντικαθίστα τά φύλλα ταυτά δι' έτέρων, άφου εφόνευσε τά υπ' αυτα ευρισκόμενα τσιλιτόνια.

Τῆς Υγιεινῆς.

Προσπαθείτε νά έχετε ήρεμο τήν ψυχήν, τακτικόν τόν στόμαχον, καθαρόν τό σώμα. Έξασκείτε ευθύμως τό επαγγελμα σας και συντελείτε κατά τό δυνατόν εις ευτυχίαν των οικείων σας. Η ευθυμία είνε ή λυδία λίθος τής σωματικῆς και ήθικῆς υγιεινῆς.

- Γυναικί κόσμος ὁ τρόπος κ' οὐ χρυσέα.
- Γυνή γὰρ οὐδὲν οἶδε πλὴν ὃ βούλεται.
- Γυνή δὲ χρηστὴ πηδάλιόν ἐστι οἰκίας.
- Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκαταῖον κακόν.
- Νόμιζε γήμας δούλος εἶναι τῷ βίῳ.
- Δαίμων σεαυτῷ πλουσίαν γήμας ἔση.
- Βιοὶ μὲν οὐδεὶς ὄν προαιρεῖται βίον.
- Βίος ἐστὶν ἄν τις τῷ βίῳ χαίρει βιῶν.
- Ὡς ἡδὺ κάλλος ὅταν ἔχη νοῦν σώφρονα.
- Ὑπερήφανον πρᾶγμ' ἐστὶν ὠραία γυνή.
- Δύσμορφος εἶπν μᾶλλον, ἢ καλὸς κακός.
- Μὴ κρίν' ὄρων τὸ κάλλος, ἀλλὰ τὸν τρόπον.

Ἄδελφῶν ὁμοφροσύνη καὶ γένος καὶ οἶκος ὑγιαίνει καὶ τέθλη

Πλούταρχος

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Εἰς τὰς ἐξετάσεις παρθεναγωγείου :

- Εἰπέ μας Κόρη μου, παρακαλῶ, ἕνα σύνδεσμον.
- Καὶ ἡ κόρη ἀπαντᾷ.
- Ὁ γάμος.

Ἐν τῷ πλημμελειοδικεῖῳ :

- Κατηγοροῦμενε, πάλιν σὲ βλέπω μπροστά μου, μού φαίνεται πῶς γνωρίζομεθα καὶ ἀπὸ ἄλλοτε.
- Μάλιστα, κύριε Πρόεδρε, τί κάνει ἡ κυρία, τὰ παιδιά ;

Ἐν τινι τῶν ἐνταῦθα ξενοδοχείων.

- Ἐπὶ ὑπηρετῆς ἀνοίγων τὴν θύραν τῆς ἀμάξης εἰς ἕνα τῶν πελατῶν ἀπερχόμενον τῷ ὑπενθυμίζει τὸ φιλοδώρημά του.
- Μὴ λησμονῆτε κύριε τὸ γκαρσόν.
- Ἐννοία σου, θὰ σοῦ γράψω ἀπὸ τὸν Βῶλον, ἀπαντᾷ ἑκείνος.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἐκαστὸς εἶνε κατ' ἔξοχὴν τονοτική καὶ θρεπτική οὐσία. Ἐν ἄλλοις μὴ τρεφόμενος ἐπαρκῶς δύναται τῇ προσθήκῃ ὀλίγου καφέ νὰ ἀνθέξῃ εἰς ἐργασίαν καὶ κόπους, πείραν δὲ τούτου ἔλαβον ὅσοι ὀδοιπόρησαν ἐπὶ πολλὰς ὥρας διὰ σιδηροδρόμου. Ἐν ποτήριον καφέ καὶ γάλακτος ἀξίζει τρία πινάκια ζωμοῦ.

ΑΝΤΙ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

Νέα Σκηνή. Μερικοὶ τῶν γραφόντων καὶ ἄλλοι τινὲς φιλόμουσοι κύριοι ἀπεφάσισαν νὰ πῆξωσιν ἕνα θεατρᾶκι, ἔτσι οἰκογενειακὸν νὰ ποῦμε, μὲ θίασον καταρτιζόμενον ἐξ ἐρασιτεχνῶν καθαυτὸ ἰδικόν των καὶ πρὸς τοῦτο ἐξέδωκαν μετοχὰς πρὸς ἐξεύρεσιν χρημάτων. Τὸ περιέργων εἶναι ὅτι ἐφημερίδες τινὲς ἠθέλησαν νὰ διακρίνωσιν ὑπὸ τὸν τίτλον «Νέα Σκηνή» καὶ νέα δῆθεν ἰδανικὰ τῆς τέχνης μέλλοντα νὰ εἰσαχθῶσιν ἐν τῇ δραματολογίᾳ τῆ Ἑλληνικῆ, ἀλλ' οὐδὲν ψευδέστερον τούτου, διότι τοῦτο ἀποκλείεται ἀπὸ αὐτὰ τὰ μέλη τὰ ἀπαρτίζοντα τὴν ἐταιρίαν. Οἱ πλείστοι τῶν ἐταίρων λογίων εἶναι συγγραφεῖς καθαρῶς λαϊκοί, τῆς παλαιᾶς νὰ

ποῦμε σκηνῆς, ὅπως οἱ κ. κ. Χριστοβασίλης, Μαστοῦκας, Πολέμης, Λάσκαρης κλ. τὰ πρῶτα δὲ ἀναγγελθέντα ἔργα πρὸς παράστασιν εἶναι καὶ αὐτὰ τῆς παλαιᾶς σκηνῆς. Πρόκειται λοιπὸν περὶ οἰκογενειακοῦ μικροῦ θεάτρου καὶ περὶ οὐδενὸς ἄλλου. Μεγαλειτέρα ἀστειότης δὲν εἶχεν ἀκουσθῆ ἀπὸ τὸν ἀρχιεταῖρον τῆς «Νέας Σκηνῆς» κ. Χρηστομάνον, ὅτι δῆθεν ἡ Νέα Σχολὴ σκοπεῖ τὴν ἐκκόλαψιν τῆς ἐν Ἑλλάδι μεγαλοφυΐας.

Βασιλικὸν Θεάτρον. Καὶ ὁ Βασιλεὺς μας ἤρχισε νὰ ἐνδραφεῖται διὰ τὸ θέατρον κ' ἐπεθύμησε τὴν ταχεῖαν αὐτοῦ κατάρτισιν. Πρὸς τοῦτο ἐκάλεσε τὸν κ. Ἄγγ. Βλάχον ὅπως καταρτίσῃ θίασον ἐξ ἠθοποιῶν κ' ἐρασιτεχνῶν. Ἄς ἐλπίσωμεν καὶ πάλιν.

Νέοι ἐπίσκοποι ἐχειροτονήθησαν. Νέοι στρατηγοὶ ἔλαμψαν εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς πολυπαθοῦς πατρίδος. Νέοι δικασταὶ παρασκευάζονται. Ὁ νέος ἀστυνομικὸς νόμος ἐγκυμονεῖται. Νέος στόλος θὰ κατασκευασθῆ. Μεγάλα ναυτικὰ γυμνάσια προκηρῦσσονται. Μὲ ὅλην τὴν ἐπικίνδυνον ἐξάπλωσιν τῆς πανώλους καὶ μὲ ὅλην τὴν ἄλλην τὴν φοβερωτέραν νόσον τῆς σπατάλης, ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι τὸ προσεχὲς μέλλον θ' ἀνατεῖλη αἴσιον καὶ εὐφρόσυνον.

Γεωργικὴ Ἐταιρία. Ἐγένετο ἡ ἑναρξὶς τῶν ἐργασιῶν τῆς Γεωργικῆς Ἐταιρείας ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Βασιλέως. Τὰ δηλώσαντα ὡς μέλη τῆς ἐταιρείας συνήλθον εἰς τὰ ἀνάκτορα κ' ἐκεῖ ἐγένοντο αἱ ἀρχαιερασίαι. Πολλοὶ ἀποδίδουν σημασίαν μεγάλην εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἐταιρίαν. Ἰδωμεν.

Τὰ πνεύματα ἐν Ἀθήναις. Ὁ εὐπιστος ἀναγνώστης Ἀθηναϊκῶν τινῶν ἐφημερίδων θὰ ἐπίστευεν ἀληθῶς ὅτι καὶ κατὰ τὸν 20ον αἰῶνα ἐξακολουθοῦν νὰ χλοοῦν τὸν κόσμον τὰ φαντάσματα. Εἰς τὸ δικαστήριον ὅμως αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἀπεδείχθη τὸ αἴτιον τοῦ ἀδικόπου λιθοβολισμοῦ τῆς οἰκίας Παυλίδου. Τὰ λιθοβολοῦντα φαντάσματα ἦσαν ὀλόκληρος ἡ οἰκογένεια Παυλίδου. Τοιοῦτοτρόπως ἐφωτίσθησαν καὶ μερικὰ ἔγκριτα Ἀθηναϊκὰ φύλλα διαφημίσαντα μετὰ ἀκραδάντου πεποιθήσεως τὴν ὑπαρξίν ἀληθῶς πνευμάτων καὶ φαντασμάτων ἐν μέσῳ Ἀθήναις.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἀνάλεκτα. Δύο ὀγκῶδεις τόμοι ἐξεδόθησαν ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἔργα τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου, δαπάναις τῆς βιβλιοθήκης Μαρασλῆ. Περὶ τοῦ ἔργου τοῦ κ. Βλάχου θέλομεν γράψαι προσεχῶς.

Διάφορα χόρτα. Πολυσελίδος συλλογὴ μεταφράσεων, ποιημάτων, διηγημάτων κτλ. πρωτοτύπων ἔργων καὶ μὴ ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Κ. Κρίστη.

Ἡ σεργανάτα τῶν λουλουδιῶν. Ποιήματα τοῦ κ. Σ. Σκίπη. Περὶ τούτων θέλομεν γράψαι προσεχῶς.

Τύποις ΝΟΜΙΚΗΣ—ὁδὸς Ὁφθαλμιατρείου.